यस्त्वं गतः प्रहितो जातवेदो बृहस्पतिं परिदातुं मरुत्ते । तत् किं प्राह स नृपो यज्यमाणः कच्चिद्वचः प्रपिगृह्णाति तच्च ।

॥ अग्निरुवाच ॥ न ते वाचं रोचयते मरुत्तो बृहस्पतेरञ्जलिं प्राहिणोत् सः । संवर्त्तो मां याजयितेत्युवाच पुनः पुनः स मया प्रोच्यमानः । २४०

उवाचेदं मानुषा ये च दिव्याः प्रजापतेर्ये च लोका महान्तः । तांश्चेल्लभेयं संविदन्तेन कृत्वा तथाऽपि नेच्छेयमिति प्रतीतः ।

॥ इन्द्र उवाच ॥ पुनर्गत्वा पार्थिवं तं समेत्य वाक्यं मदीयं प्रापयस्वार्थयुक्तं । पुनर्यद्युक्तो न करिष्यते वचस्ते ततो वज्रं सम्प्रहर्त्ताऽस्मि तस्मै ।

॥ अग्निरुवाच ॥ गन्धर्व्वराड्यात्वयं तत्र दूतो विभेम्यहं वासव तत्र गन्तुं । संरब्धो मामब्रवीत्तीव्ररोषः संवर्त्तो वाक्यं चरितब्रह्मचर्य्यः ।

यद्यागच्छेः पुनरेवं कथञ्चिद्बृहस्पतिं परिदातुं मरुत्ते । दहेयं त्वां चक्षुषा दारुणेन संक्रुद्ध इत्येतदवेहि शक्र ।

॥ शक्र उवाच ॥ त्वमेवान्यान्दहसे जातवेदो न हि त्वदन्यो विद्यते भस्मकर्त्ता । त्वत्संस्पर्शात् सर्व्वलोको बिभेति अश्रद्धेयं वदसे हव्यवाह । २४१

॥ अग्निरुवाच ॥ दिवं देवेन्द्र पृथिवीञ्च सर्व्वां संवेष्टयेस्त्वं स्वबलेनेव शक्र । एवंविधस्येह सतस्तवाहो कथं वृत्रस्त्रिदिवं प्राजहार ।

॥ इन्द्र उवाच ॥ न गण्डिकाकारयोगं करेणुं न चारिसामंप्रपिबामि वक्त्रे । न दुर्ब्बलेऽपि प्रहरामि वज्रं को मे सुखाय प्रहरेत मर्त्यः ।

प्रव्राजयेयं कालकेयान् पृथिव्यामपाकर्षं दानवानन्तरिक्षात् । दिवः प्रह्लादमवसानमानयं को मे सुखाय प्रहरेत मानवः ।

॥ अग्निरुवाच ॥ यत्र सर्य्यातिं च्यवनोऽयाजयिष्यत् सहाश्विभ्यां सोममगृह्णादेकः । तत्त्वं क्रुद्धः प्रत्यवेधीः पुरस्तात् सर्य्याति यज्ञं स्मर तं महेन्द्र ।

वज्रं गृहीत्वा च पुरन्दर त्वं सम्प्रहार्षीश्च्यवनस्यातिघोरं । स ते विप्रः सह वज्रेण बाहुमपागृह्णात्तपसा जातमन्युः । २४२

ततो रोषात् सर्व्वतो घोररूपं सपत्नन्ते जनयामास भूयः । मदं नामानममुरं विश्वरूपं यं त्वं दृष्ट्वा चक्षुषी संन्यमीलः ।

हनुरेका जगतीस्था तथैका दिवं गता महतो दानवस्य । सहस्रं दन्तानां शतयोजनानां सुतीक्ष्णानां घोररूपं बभूव ।

वृत्ता स्थूला राजतस्तम्भवर्णा दंष्ट्राश्चतस्रो द्वे शते योजनानां । स त्वान्दन्तान् विदशन्नभ्यधावज्जिघांसया शूलमुद्यम्य घोरं ।

अपश्यस्त्वं तत्तदा घोररूपं सर्व्वे वै त्वां ददृशुर्दर्शनीयं । तस्माद्भीतः प्राञ्जलिस्त्वं महर्षिमागच्छेथाः शरणं दानवघ्न ।

क्षात्राद्बलाद्ब्रह्मबलं गरीयो न ब्रह्मतः किञ्चिदन्यद्गरीयः । सोऽहं जानन् ब्रह्मतेजो यथावन्न संवर्त्तं जेतुमिच्छामि शक्र । २४४

इति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्व्वणि अश्वमेधिके पर्व्वणि संवर्त्तमरुत्तीये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

॥ इन्द्र उवाच ॥ एवमेतद्ब्रह्मबलं गरीयो न ब्राह्मणात् किञ्चिदन्यद्गरीयः । आविक्षितस्य तु बलं न मृष्ये वज्रं चास्मै प्रहरिष्यामि घोरं ।

धृतराष्ट्र प्रहितो गच्छ मरुत्तं संवर्त्तेन सङ्गतं तं वदस्व । बृहस्पतिं त्वमुपशिक्षस्व राजन् वज्रं वा ते प्रहरिष्यामि घोरं ।

॥ व्यास उवाच ॥ ततो गत्वा धृतराष्ट्रो नरेन्द्रं प्रोवाचेदं वचनं वासवस्य ।

॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ गन्धर्व्व वै धृतराष्ट्रं निबोध त्वामागतं वक्तुकामं नरेन्द्र । ऐन्द्रं वाक्यं शृणु मे राजसिंह यत् प्राह लोकाधिपतिर्महात्मा ।